

Ca marea zbuciumată

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- De-ar fi să mor să nu mă uiți, minune,
La cap să-mi scrii cu rimă-mbrățișată,
Să simt aroma ta încă o dată
Și dacă după moarte se va spune

Că n-am iubit, nu-ți apleca urechea
În fața valurilor fără nume,
Doar să-mi citești sonetele postume
Și ai să știi că tu mi-ai fost perechea,

Că te-am dorit ca marea zbuciumată
Când vrea să evadeze spre înalturi,
Dar se strivește-n spume de bazalturi
Și-apoi se-ntoarce-n matcă descălțată.

- De-ar fi să mor să n-ascuți cum se stinge
În pieptul meu și ultima bătaie
A inimii ce altadat' războaie
A îmblânzit... Iar de-o să vezi că ninge

Să-mi pui un vis fierbinte peste umeri,
Iar giulgiul meu brodează-l cu magnolii
Că te-am iubit suprem, fără orgolii,
Mai știi cândva te-am învățat să numeri

Secunde cu intensă pasiune,
Promite-mi să nu guști din lacrimi sarea
Ci să te-ntorci pe plaje-așa cum marea
M-ar rechema din alte vieți... "Minune"!

Ioan Grigoraș & Liliana Trif